

Nevadí, že máš rád červenou

Dva nerozluční kamarádi Tomáš a Marek na fotbalovém tréninku zjistí, že každý z nich chce jinou barvu dresu. Pro Tomáše je nepochopitelné, že kamarád, kterého zná už od školky má jinou oblíbenou barvu než on a rozzlobí se na něho. Povídá si o tom s tatínkem a uvědomí si, že je důležitější užívat si spolu hraní fotbalu a je úplně jedno, v čem hrají. Vždyť je úplně jedno, že někdy máme jiný názor, pořád přece máme i mnoho společného.

Marek a Tomáš byli kamarádi, vlastně, dalo by se říct, že byli nejlepší kamarádi. Bydleli ve stejné ulici, chodili ve škole do stejné třídy, čtvrté B. Jejich tatínci je oba přihlásili do fotbalového týmu.

Fotbal měli oba moc rádi. Už od školky spolu vždycky běželi na hřiště před domem a kopali si. Teď i hráli za stejný tým. Marek byl dobrý v obraně a Tomáš zase skvělý útočník a tak se na hřišti výborně doplňovali.

Jednou po tréninku pískl trenér, pan Vaněk, na píšťalku a zavolal si všechny kluky k sobě. "Posaďte se, musíme probrat něco důležitého" řekl a podíval se postupně na všechny kluky. "Jak víte, za dva měsíce nás čeká náš první zápas. Ale něco nám k tomu chybí. Kdo mi řekne, co to je?" všichni kluci se na sebe podívali a přemýšleli.

"Musíme víc trénovat?" zeptal se jeden.

Pan Vaněk přikývl. "To samozřejmě musíme, ale ještě něco jiného nám chybí."

"Dresy"! Vykřikli současně Tomáš i Marek. Každý správný fotbalový tým, musí mít přece pořádné dresy, to je jasné. Trenér se usmál a přikývl. "Přesně tak, kluci. Na zápas potřebujeme dresy. A já jsem si říkal, že by bylo dobré, kdybychom je vybrali spolu, co vy na to?"

"Jóóó" vykřikli všichni kluci na souhlas.

Pan Vaněk jim ukázal několik návrhů dresů, které našel, ale nejdůležitější úkol byl vybrat barvu. "Červené nebo modré?" zeptal se.

Tomáš a Marek na sebe jen mrkli.

"Takže, kdo hlasuje pro červené, zvedne ruku a kdo pro modré, zvedne nohu" navrhl trenér, aby kluky pobavil.

"Až písknu, každý z vás bude hlasovat, domluveno?"

Kluci kývli na souhlas a pan Vaněk pískl na píšťalku. Všichni kluci hlasovali. Tomáš a Marek na sebe ale nechápavě hleděli. Tomáš totiž hlasoval pro modré dresy, kdežto Marek si vybral červené. "Co děláš? Tys to popletl" vykřikl Tomáš. "Měl jsi zvednout nohu".

"Já? To tys to spletl. Trenér řekl, že pokud chceš červený dres, tak máš zvednout ruku, že, pane Vaňku?"

Pan Vaněk jen přikývl, ale už tušil, že oba dobře věděli, jak mají hlasovat.

"Jak můžeš chtít červený dres? Červená je pro holky." křičel naštvaný Tomáš.

“To teda není, kdyby to byla barva pro holky, tak by trenér vybral jinou barvu” rozčiloval se Marek.

“Kluci, nehádejte se, vždyť to přece nevádí, že se každému z vás líbí jiná barva. A hlavně, bylo to nerozhodně, takže na příštím tréninku, hned v pondělí, budeme hlasovat znovu, až tady budou úplně všichni.” snažil se situaci uklidnit pan Vaněk.

Rozloučili se, každý si vzal svůj balón a běželi na parkoviště, kde už na ně čekali tatínci. Tomáš přiběhl blíž k Markovi a našťvaně mu odkopl balón pryč. “Co děláš?” nechápal Marek.

“S Tebou se už nebavím, nebudu kvůli tobě trénovat v červené” křičel Tomáš. Přiběhl na parkoviště a nasedl do auta. Pak si ale uvědomil, že dneska s nimi jede i Marek, protože jeho tatínek musel zavést auto do servisu. Na druhé straně se otevřely dveře a nasedl Marek, celý udýchaný z toho, jak běžel pro balón.

Tatínek se na ně otočil, protože byli nezvykle potichu. Většinou po tréninku probírali, jak to komu šlo a co mají zlepšit a dneska nic. “Tak co, kluci, jaký byl trénink? Kolik jste museli běhat koleček?” zeptal se, protože vědět, že takto pokaždé začínají.

“Pět” odpověděl Tomáš a díval se z okna.

Tatínek usoudil, že jsou asi unavení, nastartoval motor a jeli domů. Cesta trvala jen pár minut. Nejdřív zastavili u domu Marka, protože bydlel na kraji ulice. “Na shledanou” řekl Marek, ale na Tomáše se ani nepodíval a zabouchl za sebou dveře.

To už tatínkovi přišlo divné. “Tome, stalo se něco?” podíval se na Tomáše ve zpětném zrcátku a mířil domů.

“Ne” odpověděl suše Tomáš.

“Vy jste si s Markem něco udělali?”

“S Markem už se nebavím”

“Hm” řekl jen tatínek.

“Nechápu, jak může hlasovat pro červenou, rozumíš tomu? Červená! To je přece holčičí barva” Tomáš mluvil rychle a bylo vidět, že se opravdu zlobí.

“A o čem jste hlasovali?” zajímal se tatínek.

“Za dva měsíce budeme mít první zápas a trenér řekl, že si máme vybrat jestli chceme, aby byly naše dresy modré nebo červené. Já jsem si vybral modrý a byl jsem si jistý, že i Marek chce modrý, ale on ne, on hlasoval pro červený”.

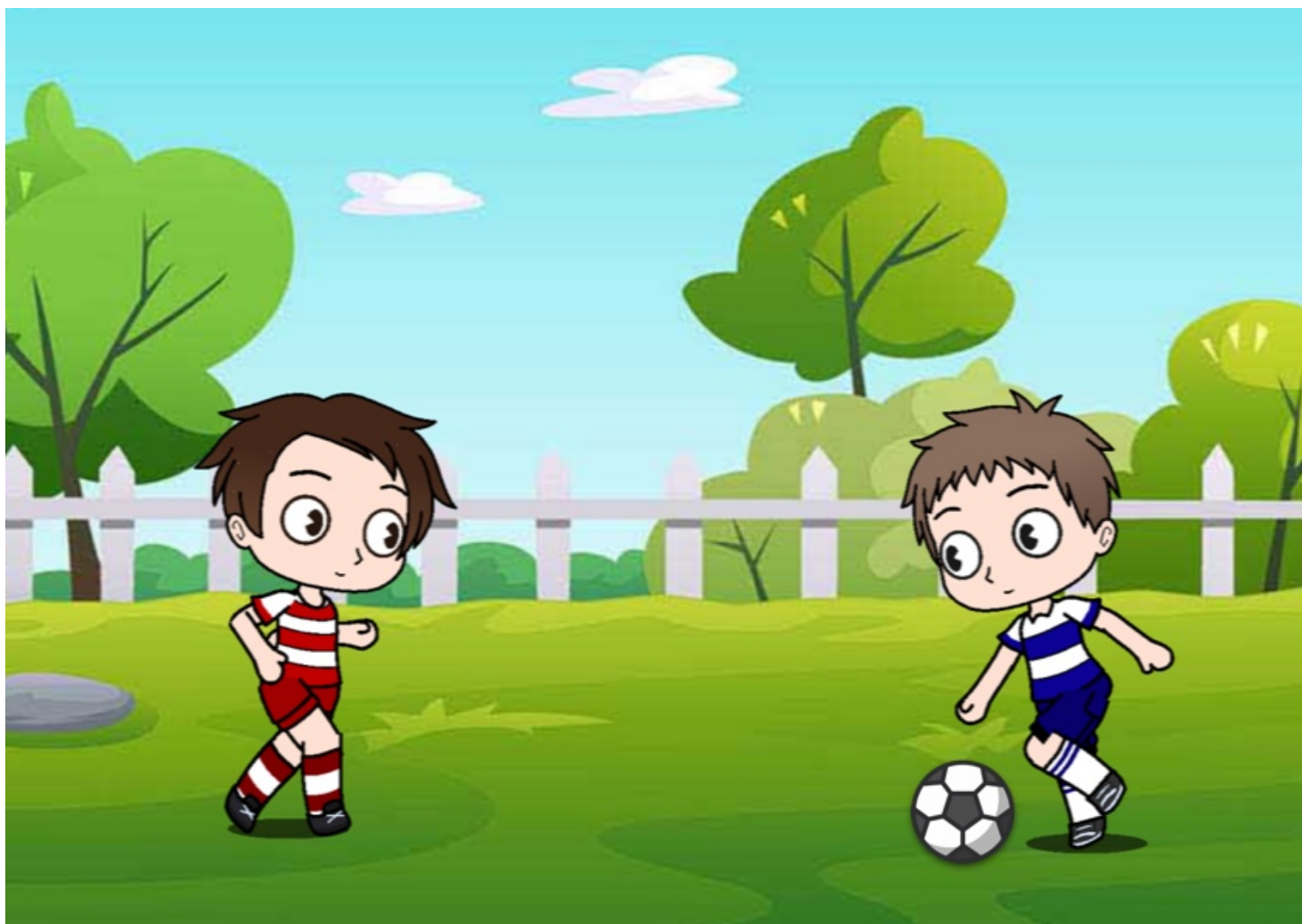
“No a jak to dopadlo, jaké budete mít dresy?” ptal se tatínek a už parkoval před domem.

“Příště musíme hlasovat znovu, bylo to nerozhodně” odpověděl Tomáš, vzal si batoh a vyběhl z auta.

Batoh i kopačky nechal u dveří a šel do koupelny, aby se osprchoval.

Pak přišel do kuchyně, protože po tréninku mu vyhládlo. Otevřel ledničku a vzal si šunku a sýr. Položil to na talíř, přidal dva rohlíky a sedl si našťvaně ke stolu. Do kuchyně přišel i tatínek. Ukrojil si kousek bábovky a sedl si vedle Tomáše. “Tome, jakou ty máš nejraději barvu?”

“No, modrou, to je jasné” řekl přesvědčeně.

“Já mám nejradši oranžovou” tatínek si kousl bábovky a díval se na Tomáše. “Modrá se mi taky líbí, ale není moje nejoblíbenější”.

“Tati, já vím, proč to říkáš, ale já nechci hrát v červeném dresu. Navíc Marek vždycky říkal, že má taky rád modrou, tak nevím proč chce červený dres.” zamračil se.

“Víš, já myslím, že na fotbale je důležitější, jak tým hraje, než v čem hraje. A vy jste přece s Markem tak sehraní, bylo by škoda, kdyby jste se kvůli barvě dresů přestali kamarádit.” tatínek ho pohladil po vlasech a nechal ho, aby mohl o všem přemýšlet. Tomáš si podložil bradu rukou a vzdychl (smutné povzdechnutí). Byl tak naštvaný, ale tatínek měl v něčem pravdu, s Markem byli opravdu ve fotbale sehraní. Ale co ty dresy? V pondělí se kluci na sebe ve škole ani nepodívali. Oběma to bylo líto, ale nevěděli co říct.

Po škole si Tomáš vzal batoh s pitím a kopačky a tatínek ho zavezl na trénink.

“Držím pěsti, ať vám to hlasování dobře dopadne” řekl ještě Tomášovi, zabouchl dveře a odjel.

Jako každý trénink začali rozběháním. Pak trénovali přihrávky a střelení na branku. Ani Tomáš ani Marek dneska netrefili jedinou branku. Po tréninku si trenér všechny zavolal. “Tak kluci, dneska jsme tady všichni, tak budeme hlasovat. Stejná pravidla jako minule” Tomáš se koutkem oka podíval na Marka, ten jen seděl a díval se do trávy.

Na písknutí píšťalky. Zvedl Tomáš ruku, aby hlasoval pro červenou a Marek nohu, že chce modrou. Oba dva se na sebe nejdřív nechápavě podívali a pak jim to došlo a začali se smát. Oba totiž dostali ten stejný nápad jak se udobřit a hlasovali obráceně než poprvé.

I trenéra to pobavilo. “No nic kluci, vypadá to, že dresy budou pruhované, co vy na to” zasmál se a všem se nakonec nápad líbil.

“Promiň Marku. Mě nevadí, že máš rád červenou.” omluvil se Tomáš kamarádovi. “Chtěl by sis ještě chvilku zakopat?”.

“Mě taky nevadí že máš raději modrou.” zasmál se a přihrál balón Tomášovi.

Oba byli rádi, že je zase všechno jako dřív.

Za dva měsíce ve svých nových modro-červených dresech vyhráli svůj první zápas.

Kdo patří do kterého týmu?
Zakroužkuj modrou pastelkou kluky z jednoho týmu a červenou
kluky z druhého týmu.

Zakroužkuj všechny hráče, kteří kopou balón na levou stranu.

